

‘MOEDERSCHAP IS VOOR MIJ DE ESSENTIE VAN HET BESTAAN’

Musetta Blaauw (29) is getrouwd met Hotze (39). Samen hebben zij drie kinderen: Nura (5), Julyan (4) en Taegan (2). Na de geboorte van de jongste werd Musetta's baarmoeder verwijderd, maar ze wil graag nog een kind. Daarvoor is ze bereid ver te gaan...

door Francine Postma | fotografie Ronald Zijlstra

“Ik zag mezelf altijd als moeder van een stuk of vijf, zes kinderen; in elk geval van minstens vier. Moederschap is voor mij de essentie van het bestaan. Ik weet nog dat ik vlak na de geboorte van mijn eerste kind, mijn dochter Nura, dacht: dit is het hoogst haalbare. Iets mooiers en complexers dan dit, zal ik nooit kunnen maken. Moederschap zie ik ook als leerproces. Het heeft me een beter mens gemaakt. Sinds ik moeder ben, sta ik veel opener in de wereld en durf ik veel meer op mezelf te vertrouwen. Bij elk van mijn kinderen heb ik weer meer geleerd en ben ik meer de moeder geworden die ik wil zijn. En dat leerproces is nog niet klaar.

Na Nura kwam Julyan, daarna Taegan.

Na een moeilijke bevalling herstelde ik vlot. Op de vijfde dag liep ik op straat met twee kinderen aan de hand en een baby in de draagdoek. Wat een rijkdom! Op de achtste dag verloor ik plotseling bloed en viel flauw in de badkamer. Hotze belde 112. Met de ambulance ging ik naar het ziekenhuis, waar ze zeiden dat ik een na-curettage moest ondergaan. Vol vertrouwen ging ik de operatiekamer in. Vijftien uur later werd ik 's nachts wakker op de intensive care. De arts vertelde dat ze een bloedstolsel zo groot als een meloen uit mijn baarmoeder hadden gehaald. Daarna was de wond blijven bloeden. Omdat ik nog groggy was van de narcose, voelde ik

me halverwege zijn verhaal in slaap zakken. Maar toen hij zei: ‘En toen hebben we je baarmoeder eruit gehaald’, was ik meteen wakker. Hotze vertelde dat de arts hem nog om toestemming had gevraagd. Die had hij gegeven. Wel had hij gedacht: ze kunnen haar alles afnemen, maar niet haar baarmoeder. Toen ik het hoorde, was het eerste wat ik dacht: waarom hebben jullie me dan laten leven? Volkomen irreëel natuurlijk, want ik heb heel veel om voor te leven. Maar zo heftig was het dus voor me.

Mensen in mijn omgeving begrepen niet waarom ik zo verdrietig was. Ik had toch al drie kinderen? Waarom was ik niet blij met wat ik had, en dankbaar dat ik nog leefde? Ik vond die reactie te kort door de bocht. Natuurlijk was ik blij met mijn kinderen, en dat ik nog leefde. Maar dat stond wat mij betreft volkomen los van het verdriet om het verlies van mijn baarmoeder, en van de wetenschap dat ik nooit meer een kind zou kunnen krijgen. Gelukkig begreep Hotze me wel. Hij zei dat we ook voor zijn gevoel nog niet klaar waren met kinderen. Daar was ik heel blij mee. Op de intensive care was ik al over onze opties gaan nadenken. Dat waren er drie:

adoptie, draagmoederschap of een baarmoedertransplantatie. Adoptie wilde ik niet. Wel voor mezelf, maar niet voor mijn kinderen. Je hoort vaak dat geadopteerde kinderen hechtingsproblemen krijgen en dat kan voor een hoop onrust zorgen in je gezin. Zeker omdat wij door Hotzes leeftijd alleen in aanmerking komen voor een kind boven de drie jaar. Een baarmoedertransplantatie deed ik af als onzin. De enige serieuze optie was dus draagmoederschap. In onze directe omgeving waren er geen mensen die we dat wilden vragen. En commercieel draagmoederschap voelde niet goed. Toen ben ik er eens over begonnen op een internetforum, waar ik vaker op schreef. Voor ik het wist, kreeg ik een aanbod van een vrouw. Ze had zelf al twee kinderen en bood het aan vanuit de goedheid van haar hart. Ze kwam heel bewust over, zei dat ze zwanger zijn bijzonder vond en dat ze snapte welke risico's erbij kwamen kijken. Ze had nota bene verloskunde gestudeerd. Na de zomervakantie, toen Taegan een halfjaar oud was, zeiden we: laten we het maar gaan onderzoeken.

De kennismaking ging goed. Hotze en ik hadden er allebei een goed gevoel bij. Helaas werden onze plannen tegengewerkt door het VUmc, het enige ziekenhuis in Nederland dat draagmoederschap begeleidt. Wij voldeden aan alle eisen, maar omdat we al drie kinderen hadden, wilden ze ons niet helpen. Dat was geen officiële regel, maar dat hadden ze intern besloten. Ik heb een klacht ingediend, maar die heeft er ►

alleen toe geleid dat het nu wél een officiële reden is. Hoewel Hotze en ik alles zelf wilden betalen en achteraan wilden sluiten op de wachtlijst, bleven ze bij hun standpunt. We besloten uit te kijken naar België. Daar wilden ze ons in principe helpen, maar pas over een halfjaar. We wilden de draagmoeder niet *on hold* zetten en dachten ook: of we nu naar België gaan of nog wat verder, maakt niet zo veel meer uit. Uiteindelijk viel onze keus op een kliniek in Riga. We konden in Nederland beginnen met de vruchtbaarheidsbehandeling. Alleen het oogsten van de eicellen, de bevruchting ervan en de terugplaatsing van het embryo in de baarmoeder van onze draagmoeder, zouden in Letland plaatsvinden.

Het was inmiddels opnieuw zomer.

Met het hele gezin en onze gastouder gingen we naar Riga. De draagmoeder en haar man zouden aan het einde van de week komen. We hadden gezorgd voor tickets en een prima hotel. Het was een heel romantische week voor ons als gezin. Ik voelde me prima, was door de hormonen zelfs extra gezellig. Het resultaat van de punctie was boven verwachting: 16 eicellen, die allemaal werden bevrucht. Op de ochtend van de terugplaatsing waren er nog 13 goede embryo's over. 12 daarvan lieten we invriezen, 1 werd er teruggeplaatst bij de draagmoeder. Na de terugplaatsing werden zowel Hotze als ik emotioneel. Het feit dat we überhaupt een draagmoeder nodig hadden, bracht een hoop verdriet naar boven. Het allerliefst draag je je kind toch zelf. Het gekke was: iedereen in onze omgeving begreep dat verdriet, behalve de draagmoeder. Een paar dagen later barstte de bom, per mail. Ze vond ons verdriet te groot om dit traject mee door te kunnen, zei ze. En ze had het gevoel dat wij haar niet dankbaar waren. Ook voelde ze zich gekwetst, omdat we niet dagelijks informeerden hoe het met haar ging. Voor ons kwam dat totaal onverwacht. Eerder had ze juist gezegd dat we vooral niet de hele tijd naar haar moesten informeren. Als het embryo niet al was geplaatst, hadden we de samenwerking meteen afgebroken. Nu waren we de verbintenis al aangegaan. Zij droeg ons

‘EN TOEN HEBBEN WE JE BAARMOEDER ERUIT GEHAALD’, ZEI DE ARTS. HET EERSTE WAT IK DACHT, WAS: WAAROM HEBBEN JULLIE ME DAN LATEN LEVEN?’

kind! Verder contact verliep moeizaam. Vijftien dagen na de terugplaatsing belde ze, en vertelde dat ze ongesteld geworden was en stopte met de samenwerking.

Toen was het voorbij. Twaalf embryo's in de vriezer, maar eigenlijk geen hoop dat die ooit een kans zouden krijgen. Twee maanden later las ik dat in Turkije voor de allereerste keer met succes een baarmoedertransplantatie was uitgevoerd. Ik was sceptisch, maar wilde de optie wel onderzoeken. Want als het kan, is dit natuurlijk de mooiste optie die er is voor een kind: groeien in de buik van z'n eigen moeder. In december vlogen Hotze en ik naar Turkije, om met de artsen te praten over de mogelijkheden. Ze waren in principe bereid ons te helpen, mits we zelf een donorbaarmoeder vonden.

Op zich lijkt dat me niet zo'n probleem. Het lijkt mij makkelijker om iemand te vragen haar baarmoeder af te staan, dan een kind dat ze negen maanden heeft gedragen. Kort geleden kreeg ik zelfs al een aanbod van een vrouw, via Twitter. Haar baarmoeder was verzakt en moest eruit, en ze vroeg zich af of we wat voor elkaar konden betekenen. Helaas bleek ze niet dezelfde bloedgroep te hebben als ik. Zelfs met dezelfde bloedgroep is het nog maar de vraag of je lichaam een vreemde

baarmoeder niet afstoot. Omdat het nog zo experimenteel is, moeten we maar afwachten of een baarmoedertransplantatie echt een optie is. En of de risico's aanvaardbaar zijn. Maar het is een kans, en die geeft hoop. Gelukkig ben ik 29 en kerngezond. Ik heb nog minstens 15 jaar de tijd.

Wat vinden we hiervan? Drie lezeressen geven hun mening

“Dat Musetta zo ver wil gaan om een vierde kindje te verwelkomen, gaat voor mij echt te ver. Aan zo'n transplantatie zitten allerlei risico's en je bent een bepaalde tijd niet beschikbaar voor je kinderen, doordat je moet herstellen. Ik ben zelf moeder, met een wens voor een derde kind, maar niet ten koste van mijn kinderen of mijn lichaam. Ik hoop dat Musetta in de toekomst toch een soort rust krijgt.”

Linda van Rhijn-Ringelberg

“Heel dubbel, dit! Als iemand vanwege een operatie of ziekte geen baarmoeder meer heeft, dan lijkt het mij een legitieme reden om een baarmoedertransplantatie te ondergaan. Als iemand al kinderen heeft, vind ik het echt anders. Je kunt ook gewoon tevreden zijn met wat je van de natuur gekregen hebt. Niet alles is maakbaar in deze wereld!”

Francisca den Otter

“Ik kan me heel goed voorstellen dat er vrouwen zijn die er voor kiezen. In wezen vind ik het iets heel moois. Je geeft vrouwen de mogelijkheid om zelf kinderen te krijgen. Aan de andere kant zou ik het niet kunnen, mijn baarmoeder afstaan. Een donor vinden, lijkt me heel lastig.”

Annabel Blootshoofd

